

[Broersen.]

Side. Jeg tror, det vilde have været af Betydning for os alle, om vi denne Gang i Enighed havde staaet samlet. Og jeg tror, man fra Regeringens Side burde have lagt sig i Selen for, at dette kunde være sket. Man har imidlertid villet det anderledes; man har afvist vore Ændringsforslag. Det Forslag, vi nu har til endelig Afgørelse, afviger jo meget lidt fra det Lovforslag, Forsvarsministeren fremsatte her i Tinget, og som vi havde til første Behandling for nogen Tid siden.

Under disse Forhold maa jeg anmode ærede Medlemmer om at undlade at stemme. Vi fra Venstres Side kan i hvert Fald ikke tiltræde dette Forslag.

Ole Bjørn Kraft: Tinget staar nu foran at skulle træffe sin endelige Afgørelse ved Behandlingen af denne alvorlige Sag. Hvert Parti er nu stillet over for at skulle tage sit Ansvar og staa inde for sine Beslutninger.

Saaledes som Situationen har udviklet sig i Europa, kan der for os ikke være Tvivl om, at Virkningerne af, hvad Rigsdagen nu beslutter, kan blive af afgørende Betydning, og at først og fremmest vore Undladelssynder kan komme til at hvile tungt paa vore Skuldre. Vidtrækkende er derfor de politiske Beslutninger, vi nu skal træffe for vort Lands Fremtid; menneskeligt kan de blive det for dette Lands Befolkning og for den Ungdom, der skal staa inde for vore Beslutninger paa en helt anden Maade, end nogen Politiker i denne Rigsdag nogensinde kommer til at staa inde for dem.

Om Konservatismens Stilling under hele denne Sags Behandling kan der, hvad man end siger fra anden Side, ikke være nogen Tvivl. Ingen har Grund til, Ret til at betvivle, at vi har næret et meget alvorligt og dybt Ønske om, at der skulde tilvejebringes Samling omkring Sagen, fordi vi ser saaledes paa det, at det er af den allerstørste Betydning, at Folket staar bag ved Værnet, har Tillid til det. Hvis vi kunde enes om et Grundlag, hvis der mellem Rigsdagens Partier kunde skabes Forstaaelse og Fællesskab i Anskuelsen med Hensyn til Løsningen af Opgaverne og med Hensyn til Opgaverne selv, saa vilde uendelig meget være vundet. Saa vilde man, selv om Ordningen ikke var saa stærk, som mange kunde ønske det, kunne nære en helt anden Tillid til den, end man nu kan, da vilde hele Indstillingen være blevet en anden. Da kunde man have Tro paa, at Folkets Kræfter vilde samles

om denne fundamentale, for dets Fremtid og Frihed afgørende Opgave i Stedet for nu at staa splittet i Strid om den. Det kan nu ses, at denne Samling ikke vil blive tilvejebragt. Regeringsforslaget har vist sig at være et Diktat, der er ikke vist den ringeste Forstaaelse for vore Synspunkter, man er ikke kommet os et Skridt i Møde. Den Indstilling, vi har haft, er blevet afvist blankt, uden det ringeste Forsøg paa at opnaa en Kontakt.

Saaledes som dansk Forsvarssag foreligger i Dag, er denne Afvisning urimelig og uforstaaelig. Det var rimeligt og forstaaeligt, saa længe Regeringen og dens Partier hævdede det Standpunkt, at Danmark ingen militære Opgaver havde, at vi ikke var i Stand til at løse nogen militær Opgave, saa længe de her i Salen og ved Argumentation og Agitation Landet over forfægtede det Standpunkt, at Afrustning betød Fred og Forsvar Krig. Men dette Standpunkt indtager man jo ikke længere. Eller gør man det? Man kræver under alle Omstændigheder ikke længere Militærdgifterne nedsat, man fastslaar i Programudtalelser, at Afrustning paa Grund af Udviklingen ikke kan gennemføres, og man har her forelagt et Forslag, i hvilket man tiltræder en Ordning og Principper, som man i 1932 afviste, idet man erklærede, at man kun gav dem sine Stemmer, fordi Ordningen betød en Nedsættelse af Udgifterne til Militæret. Og man foreslaar Beløb anvendt til Anskaffelse af moderne Kamp- og Krigsmateriel. Hvis man ud fra disse Enkeltheder skulde bestrebe sig for at forstaa Regeringens Stilling, saa kan den logisk kun forstaaes paa en Maade: at man nu mener, at Danmark dog har nogle Forsvarsopgaver, og at man i en given Situation har til Hensigt at sætte de Kampmidler ind, man raader over. Eller har jeg Uret heri? Vil man det ikke? Vil Regeringen benægte, at det er dens Hensigt at anvende de Kampmidler, der her skabes, i en given Situation?

Men samtidig med, at man saaledes paa forskellig Vis tilkendegiver en ændret Politik, en ny Indstilling, tager Beslutninger, som man tidligere med stor Voldsomhed afviste at tage — samtidig hermed skubber man fuldstændig det konservative Forslag til Side som urimeligt, afslaar Forhandling om det og fremsætter som den eneste Motivering derfor det Synspunkt, at Forslaget fjerner sig for langt fra det økonomiske Grundlag, Regeringen har tilrettelagt. Man gør Spørgsmaalet om Udgifterne til det ene afgørende. Socialdemokratiets Ordfører er-